

— Faci el favor de no tallar-me'ls massa curts, que'm vull fer clenxa.

En favor dels aucells

MONSIEUR Lucien Rousseau, ciutadà del cantó de Glaris (Suiça), té un especial amor als arbres, i sent una justificada aversió a les tallades de boscos, que converteixen les montanyes en erms rasos i desolats.

Desde fa algún temps, aquest bon amic dels arbres s'indigna, en nom de la bellesa, davant de semblant destrucció, aduint en pro de la seva protesta les més raonades consideracions.

« Devastant els boscos — diu — que poblen les nostres montanyes, ens exposem als mals més greus. Les inundacions destrueixen els nostres camps i els nostres pobles; els aucells fugen dels llocs ont no troben abric, quedant així les nostres collites a mercè d'innombrables insectes que les destrueixen. »

Monsieur Rousseau, que s'interessa pel bé dels seus semblants i consagra tots els seus afectes als aucells, va decidir construir, per les seves propies mans, un refugi ont aquests hi trobessin abric i oblidessin el desagraïment i la crudeltat dels homes.

Prop de casa seva va aixecar, a l'extrem d'una llarga estaca, una caseta composta de disset *habitacions*, perfectament arranjades, per a que rossinyols, pinçans, passarells i aurenets poguessin resguardar-se de les inclemencies del temps. El sacrifici de M. Lucien Rousseau, digne de millor sort, va ser debades: una tempesta va destruir el confortable hostatge; però, no desmaiant en els seus propòsits l'abnegat amic dels aucells, ha fet construir altra caseta amb cent-dues cambres, a la qual, fins ara, han respectat les tempestes. Aquest nou refugi per a aucells consta de cinc pisos, de divuit habitacions en cada pis i dotze en les golfes.

L'istiu passat varen instal·lar-se en el magnífic hostatge de monsieur Rousseau nombrosos pinçans i caderneres, que hi varen fer niu.

Monsieur Lucien Rousseau té el propòsit de construir un veritable palau per als aucells, que tindrà més de mil-doscents departaments i podrà allotjar cincmil aucells.

ABECÉ

MODES DE PRIMAVERA

REVERS DELS TRAJOS

Trajo per a nena
de 4 a 10 anys.

Conforme indicàvem en el número anterior, avui publiquem un altre parell de figurins. Així, doncs, creiem estalviar molta feina a les mares per a aconseguir que les seves nenes tinguin aquella elegància de les coses belles.

Trajo per a nena
de 4 a 12 anys.

Versos de riure

De mal comparar

— Senyor Lluch, el felicito
lo que se'n diu de tot cor;
he sabut que en els exàmens
se n'ha emportat el seu noi
el primer premi d'història,
lo qual és un gran triomf.
— Gràcies, senyor Palaudaries;
en efecte, estic cofoi

d'aquesta honra senyalada
que ha obtingut el meu xicot.

— M'ho explico, amic meu, m'ho
[explico;

¡ja sé el que són impressions
d'aquesta mena, jo't toc!
Igual a mi va passar-me
quan me van premiar el porc
en el concurs zootècnic
celebrat a Puigtiñós. —

Nvic

Les invencions maravelloses del savi doctor Garlamolt

EL doctor Garlamolt tenia un gat molt ratador i aixericit, però era de mena tant petita, que aviat no va servir per a caçar rates, puix aquestes, quasi bé tant grosses com ell, en lloc de deixar-se agafar, atacaven al gat, a riscos de fer-li una mala jugada.

Així va succeir un dia: El gatet del doctor Garlamolt anava empaitant una d'aquestes rates de graner, i quan la va tenir acorralada en un recó, a l'anar a tirar-se-li al damunt per a caçar-la, se va trobar amb que la rata l'esperava amb actitud ofensiva, lliurant-se una veritable batalla, en la que'l gatet del doctor ne sortí verament escalabrat.

Quan el doctor Garlamolt va veure arribar el seu gatet en tant deplorable estat, va deduir tot seguit que'l motiu d'haver sigut vençut per la rata no era altre que'l de la poca talla del gat. D'aquí va venir-ne una serie de reflexions encaminades a trobar la manera de fer

créixer als animals a mida del gust de cada hu. I qui diu animals, diu als homes, sens ànim de molestar.

Començà a estudiar, i després de molts treballs inventà un elixir compost de no sé quines matèries, el qual, administrat a grans dosis, feia un efecte prodigiós.

Per a fer la prova va administrar-ne una culleradeta al seu gat, i als pocs moments devingué tant gros, que més semblava un tigre o una pantera que un gat de caçar rates.

Tant grans dimensions alcançà, que hi

hagué un veritable pànic pel veïnat, com a continuació s'explica.

La cosa va anar així: El gatet devingut gataç va veure una rata en el rebost. Convençut del seu propi poder, el marruix se llençà en persecució de la rata. La rata s'enfilà dalt d'un prestatge tot ple de plats, i el gat, no pensant en les seves noves condicions de volum, va donar un bot, reventant el prestatge i trencant tota la pisa.

Acudí la minyona amb l'escombria, i al veure aquella *fera*, puix ella no sabia res de la transformació del gat, deixà anar l'escombria i sortí a l'escala cridant:

— ¡Socors! ¡Auxili! ¡Hi ha un tigre! —

Al sentir això els veïns, en lloc d'acudir, varen tancar-se en les seves cases, temerosos d'ésser destruïts pel *tigre*. Aleshores la minyona eixí al balcó, repetint els crits, però sense dir que era un tigre.

El municipal, l'urbà i un policia varen pujar corrents.

— ¿Què passa?

— ¡Un tigre! —

Al sentir això varen desvenenar immediatament els sabres, dirigint-se cap al rebost.

Abans d'entrar-hi, la mixeta va deixar anar un gran ¡marramau!

— ¿Ja ho sab bé que és un tigre? — va preguntar l'urbà.

— ¡Ja ho crec! Jo mateixa l'he vist. —

Amb el sabre als dits entraren el municipal i el policia, però al veure les proporcions extraordinàries de la fera, retrocediren espantats.

— Amb el revòlver podrem matar-lo de lluny, — atinà el policia.

I es posaren a carregar el revòlver.

Afortunadament, pel gat, el doctor Garlamolt arribava en aquells instants, i a l'enterar-se del motiu de tot aquell trasbals, va esclatar a riure, explicant que era degut a l'elixir per ell inventat, el fet de que aquell gatet manso i inofensiu hagués pres les proporcions d'un tigre.

En el pròxim número es veuràn altres conseqüències d'aquest maravellós invent.

J. M. F.

EL TOVALLÓ BEN PLEGAT

1. — ¡Caram! ¿Per a què deu ser aquesta mena de paperina?

Sants Ignocents

S'oigué una veu dolorosa
pels encontorns de Betlem,
crudel plany, udol terrible:
Raquel plorant sos fillets.
A tots els noiets, ferotge,
més que un tigre del desert,
sens compadi a les llurs mares,
feu degollà Herodes-rei.
S'és oït un crit d'angoixa,
un greu clamor a Israel;
mes, de la gran degollina
s'escapava Jesús-Nen:
la seva sang generosa
la vol vessar dalt la creu.

A Herodes, al cruel Herodes
rosegaràn viu els verms.

A. D., *Pvre.*

2. Però ¡sí això més aviat sembla un barret!

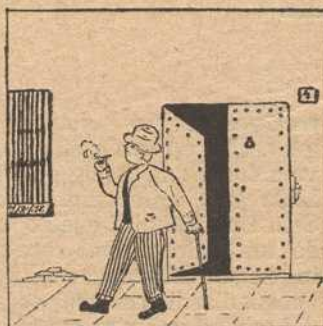
3. ¿Vols-t'hi jugar que deu anar així?

El Suplement d'En Patufet corresponent al present número publica el novè folletó de la preciosa noveleta "Vida y aventuras den Jordi Bel". Amb aquest Suplement se regala el conte complet "L'Illot maleit", de l'Alexandre Barba.

EL GRAN CONCURS D'EN PATUFET
Premis a l'art, a la gràcia i a la traça

TREBALL NÚMERO 8

TREBALL NÚMERO 9

El savi dels gats

El savi físic francès Ampère era molt distret. Tenia dos gats (un de gros y un altre de petit) i els estimava molt. Però ells no ho sabien comprendre, i moltes vegades el destorbaven, gratant a la porta del seu gabinet de treball, mentres estudiava, per lo qual

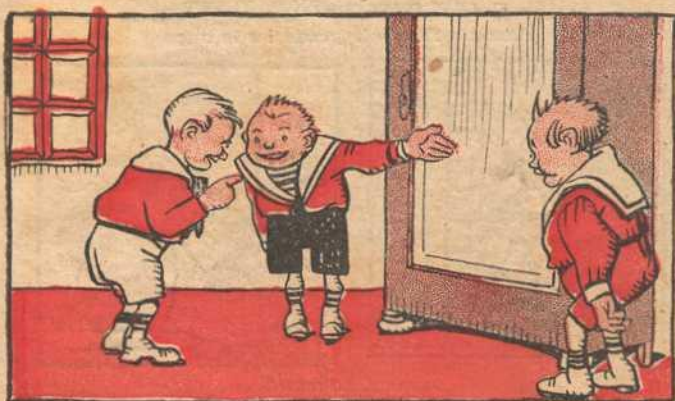
resolgué fer-hi dues gatoneres.

— Jo crec que amb una de gran ja n'hi hauria prou, — li objectà el fuster.

A lo qual digué, molt seriosament, Ampère:

— ¿l el gat petit per ont passarà, doncs? —

Traduit per
R. FERNÁNDEZ I MEYA

1.— Aquí us presento el meu simpàtic protector.

— ¿Qui? ¿L'armari mirall?

— Sí, nois...

El boig de M...

A M... hi havia un home tocat del cap, que sempre en feia de les seves, amb gran disgust del veïnat i, sobre tot, de la seva família. Aquesta tractà de tancar-lo a Sant Boi, i demanà consell al senyor batlle, el qual, molt determinat, respongué:

— ¡Això rail! Feu-me'l venir. —

Li feren anar, i l'alcalde li digué si volia sortir a donar un tom amb ell.

— ¿Que voleu anar gaire lluny? — digué el boig.

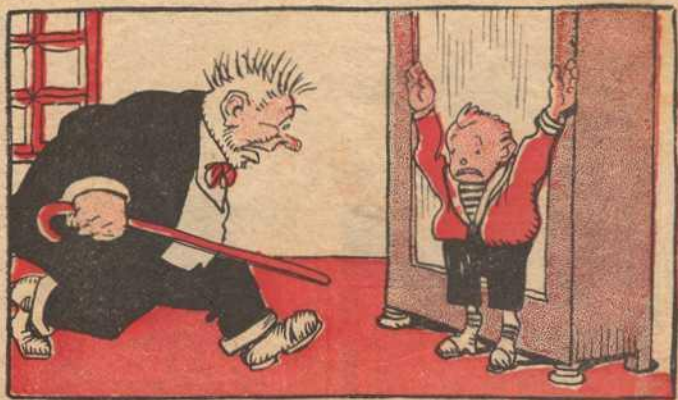
— A Barcelona, i si esteu animat per a caminar, potser encara anirem un xic més enllà.

— Prou, prou. Anem, — contestà el boig.

I dit i fet, prengueren un ca-

rruatge i cap a Barcelona falta gent. Un cop foren allí, com qui va a donar un passeig pel Pla del Llobregat, se deixaren caure a Sant Boi. El boig, que no ho era del tot, flairà alguna cosa de les intencions del seus acompanyants, i abans d'arribar al manicomi baixà del carruatge i s'hi encaminà tot sol. Trucà i digué que hi duien un boig que tenia la mania de que era batlle de M... Tant bon punt aquest arribà, els porters procuraren tancar-lo a dins, i com més cridava que era el batlle, més fort l'agafaven, fins que'l tingueren reclòs a dintre. Prou costà desfer l'embolic ideat per aquell cap que creïen sense seny, el qual no's deixà pas engaviar ont ell havia engaviat al senyor batlle de M...

TRIFÓ BAS

2.—... Tant bon punt amenaça tempestat, m'hi poso així al davant, i d'aquesta manera el meu pare no acaba de fer córrer el bastó... per por de trencar la lluna del mirall.

El goç fidel

Un marxant, tenint de cobrar certa quantitat que se li devia, sortí de casa seva montat a cavall per anar al poble veí, ont hi havia el senyor de qui tenia de cobrar. Acompanyava al marxant el seu goç. Quan va haver cobrat, va lligar el sac ben fort i se n'entornà cap a casa seva.

El marxant, després de córrer bastantes llegües, baixà de cavall per a descansar dessota d'un arbre, i agafant el sac de moneda se'l posà al seu costat, mes al tornar a pujar a cavall se'l va descuidar. El goç, observant-ho, corregué per veure si el podria arrossegar; però pesava massa per a portar-lo ell sol.

Se posà a córrer darrera del seu amo, i saltant i cridant provava

a veure si podia fer-li notar el seu descuit. El marxant no entengué aquests signes; però el goç continuava amb totes les seves forces, i després de provar de parar el cavall, se posà a mossegar-li les potes.

El marxant es cregué que'l goç s'havia tornat rabiós; i pensant així, a l'atravessar un riu va voler fer-li beure aigua. L'animal estava massa atrafegat per a pensar en beure, i continuà cridant i mossegant més fort que abans.

El marxant, creient-se allavors cert de que estava rabiós, se tregué una pistola de la butxaca i li engegà un tret. En un moment, el pobre goç quedà estirat a terra i banyat en sang, i el seu amo, esgarriat, apretà la marxa.

— Sóc un desgraciat — se digué a sí mateix; — quasi bé m'hau-

ELS COL·LABORADORS D'EN PATUFET

EXAMEN DE LITERATURA.

- ¿Quantes classes hi ha de poesia?
 — Tres: poesia lírica, poesia dramàtica i poesia...
 — Poesia epi...
 — ¡Ah, sí! Poesia epidèmica.

ria estimat més perdre els diners que'l goç. —

Tot dient això, posà la mà al seu darrera per a agafar el tresor; i però el sac no hi era!

Al moment ho compregué tot, i s'empenedí molt de no haver atès els signes del seu goç.

Se'n tornà enrera al lloc ont s'havia aturat. Vegé les marques de sang mentres avençava; però enlloc se veia al goç.

Per fi arribà al lloc ont s'havia parat a descansar, trobant-hi el sac i al goç en les agonies de la mort, vigilant al seu costat.

- ¿Ja vas tirar aquelles cartes, Manel?
 — Sí, senyor; totes.
 — ¿Totes? ¿I no vas veure que n'hi havia una en blanc?
 — Sí, senyor, sí; però jo'm vaig creure que vostè ho feia perquè no s'interessin de la dreça.

Quan vegé al seu amo, demostrà la seva alegria fent anar debilment la cua. Provà d'aixecar-se, però ja no tenia forces; i després d'haver llepat la mà del seu amo, el qual l'estava amanyagant amb terrible pena, tancà els ulls i es morí.

Traduït de l'anglès per

JOSEP A. PIERA

Acudit

— ¿Quan va morir la seva muller?

— Al quedar-me viuado. —

JOAN BORDAS

Fig 1

Fig 2

IMITACIÓ DEL TRO I DELS TOCS D'UNA CAMPANA

Per a fer l'experiment se col·loquen dos nois, l'un amb les mans a les orelles i l'altre aguantant amb una mà un cordó de seda i recorrent-lo amb dos dits de l'altra, tal com indica la figura 1. D'aquesta manera se sent un fort soroll com si fos un tro.

Per a sentir els tocs de campana, es lliga en mig d'un cordó o fil una cullera, els extrems del qual, que han d'ésser iguals, s'introdueixen en els oïts (fig. 2) i allavors se fa donar cops a la cullera contra el barrot d'una cadira.

Les flors

Als germanets Pous

Una de les qualitats que més enalteixen i que denota el posseïment d'educació, és l'hermosa obediència; el faltar a ella és gairebé sempre en vostre perjudici i fins desgracia. Feu atenció a lo que vaig a contar-vos de la desgraciada Marguerida, per no haver volgut fer cas a les indicacions d'un bon vellet.

En el transcurs d'un delectant matí primaverenc, la Marguerida es dirigí a passejar al vell bosc de sa petita i poètica vila, i un cop en ell, se divertia collint flors, fent-ne un xamós ramet.

Al disposar-se a collir-ne en un bonic terraplè de la part est, vegé que estava tot salpiquejat d'atractives violetes, tant modestes com oloroses, i satisfeta d'aquella troballa es posà a collir-ne amb avidesa.

— ¡Marguerida! — cridà un vell pagès. — Fuig d'aquí, que hi ha serpents verinosos. —

La Marguerida fugí, espantada; mes amb el desig de posseir tant bé de Déu de flors, hi tornà desseguit, i al fer l'acció de collir-ne de nou, saltà damunt son braç una serp, clavant-li forta fiblada. La Marguerida, tant simpàtica i alegre hores abans, era sols un fret cadavre.

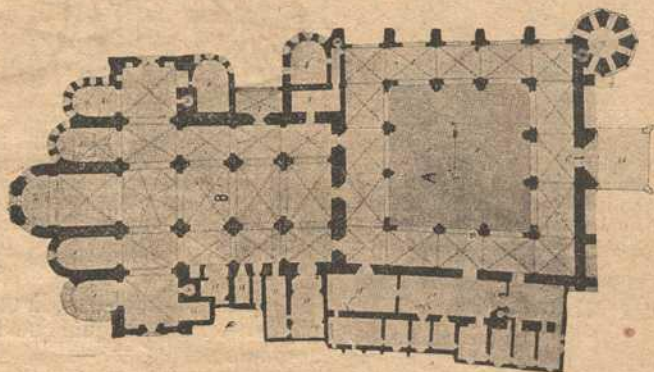
Procurem, doncs, ser força senzills i modestos, base d'obediència; acceptem sempre tot consell de qui tingui més saber i experiència que nosaltres; no volgum deixar-nos portar per plaers atractius, que gairebé sempre són contraris a lo que'ns convé; apartem de nostra imaginació tota idea de superbia i orgull, puix mai qui es creu ser i saber més és el més savi.

Enviat per
VICENS BORRÀS

Catalunya artística

La Catedral Vella de Lleida

(Continuació)

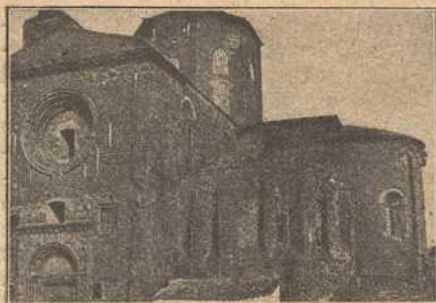

Planta de la Catedral Vella de Lleida. — A, claustre; B, temple.

RECONQUERIDA la plaça de Lleida pels cristians, sembla que va traslladar-s'hi tot seguit la Sede episcopal, que era a Roda, i va habilitar-se per al culte una mesquita musulmana, començant-se al cap d'uns quatre anys la Catedral Vella actual, posant-hi la primera

pedra el rei d'Aragó, don Pere II, i consagrant-se l'any 1278. Desde allavors fins a l'any 1707 hi hagué culte continuat, i, per lo tant, mires de conservació, que, desgraciadament, han sigut abandonades després.

Es original en la planta d'aquest bellíssim monument religiós del nostre art mig-eval, l'existència del claustre al davant de la porta principal de l'iglesia, a la manera de les primeres

Vista posterior de la Catedral.

basíliques llatines. Al fons del claustre s'obren les tres portes d'ingrés a l'interior del temple, la planta del qual afecta la forma d'una creu, amb tres naus de costat separades per tres absis, als que més tard se n'hi afegiren dos més, dels quals l'un ha desaparegut totalment en els nostres dies.

Robustes pilans, voltats de columnes adossades, sostenen les voltes, que són de canó, lleugerament apuntant la central, i d'aresta les dels costats. En el punt d'encreuament de la nau central i la de creuer s'hi aixeca un macís i altirós cimbori poligonal, amb airo-sos finestrals gòtics, oberts a cada una de les cares, amb el que feien joc dues elegants torres, les quals encara es conserven avui.

Interior de la Catedral.

R. MUNTANER

Anècdota

Pépin, fill del duc de Borgonya i que més tard fou rei dels francs (751), era tant baixet que'l varen anomenar el *Nano*. Alguns senyors havien fet d'ell l'home de llurs bromes.

Un dia que'l príncep donava l'espectacle de la lluita d'un brau amb un lleó, en el moment que aquest últim tirava a terra a l'altre, va exclamar, dirigint-se an aquells senyors:

—A veure qui de vosaltres serà prou valent per a matar-los.—

Regal d'EN PATUFET

Magnífica bicicleta marca Sánromà,

amb pinyó lliure, dos frens, neumàtics desmontables i bomba per a inflar-los, manillar de forma elegant, llantia d'acer niquel·lat, carter, claus especials per a la bicicleta, engranador, un frasc d'oli *Popular-Velo* (especial per als fregadiços) i caixa de reparacions per a l'arranjament de neumàtics.

Tothom va guardar silenci. Lla-vors Pépin va saltar a l'arena, i, anant-se'n de dret cap al lleó, va tallar-li el coll d'un cop de sabre, fent lo mateix amb el brau.

— Davit era petit també — exclamà desseguida Pépin amb orgull, — i, no obstant, va tirar per terra al famós gegant que l'havia despreciat. —

Això ens ve a demostrar que molts cops ens burlem d'un que és més savi que nosaltres, encara que de fora no ho sembli.

Enviat per

J. I. C.

Degut a la gran feinada que s'ha tingut a **La Casa del Patufet** amb motiu de la festa del Patró dels Joseps, no ha estat possible comprovar l'acert dels molts endevinaires; aniràn en el número vinent.

ENDEVINA, ENDEVINETA

XARADA

1.ª Consonant.

2.ª Occeà.

3.ª Animal.

Total: Carrer de Barcelona.

EME

ENDEVINALLA

¿Què és més que una dona?

GERMANS TORRENT

JEROGLÍFIC

JOAN ROCABERT

SOLUCIONS A LO INSERTAT EN EL NÚMERO ANTERIOR

A la xarada: Cava. — A l'endevinalla: *El llibre*. — A l'ambidextre: *Llop, poll*. — Al jeroglífic: *En Bolavà detective*.

Regals d'EN PATUFET

1.er premi: Una magnífica bicicleta

2.^{on} premi: Una taula-pupitre

3.er premi: Una pilota de foot-ball

i altres premis, fins a més de 200

Llibres : Estoigs compostos de tinters, «mango» talla-paper i segell : Postals amb cinematògraf : Carpetes per a escriure i dibuix : Tinters involcables : Capces construccions : Impremtes : Gomes de borrar amb estoig de metall blanc : Compassos, etc., etc.

¡Més de 200 premis!

El sorteig se farà a l'acabar-se la noveleta. ∞ Per a tenir dret als números que donarem per al sorteig, s'haurà de justificar la possessió dels folletons de la novela en la forma que ja indicarem a son temps. ∞ Els subscriptors d'EN PATUFET amb suplement tindràn dret a un número, a més del que'ls correspongui per la presentació del PATUFET amb el suplement.

Noticia interessant

Als molts patufistes que no han pogut comprar plomes estilogràfiques de 20 cèntims, per haver-se acabat, els participem que aviat ens arribarà una grossa partida.

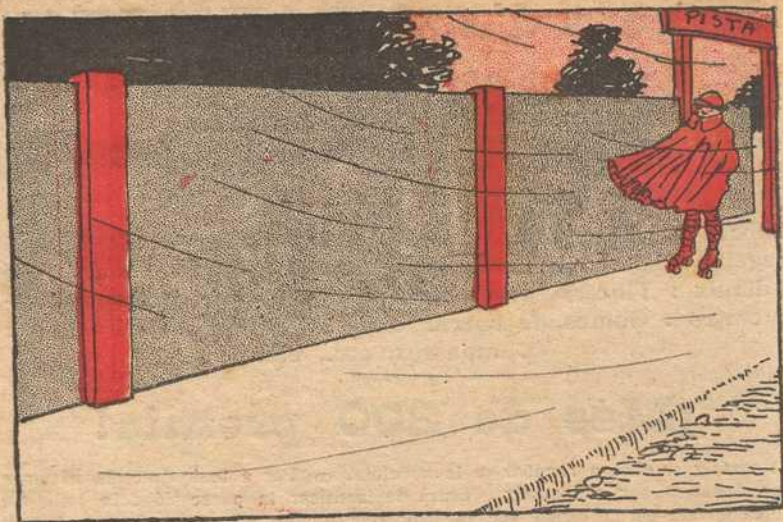
Continuem venent gran quantitat de plomes estilogràfiques de 75 y de 95 cèntims.

NOVETAT

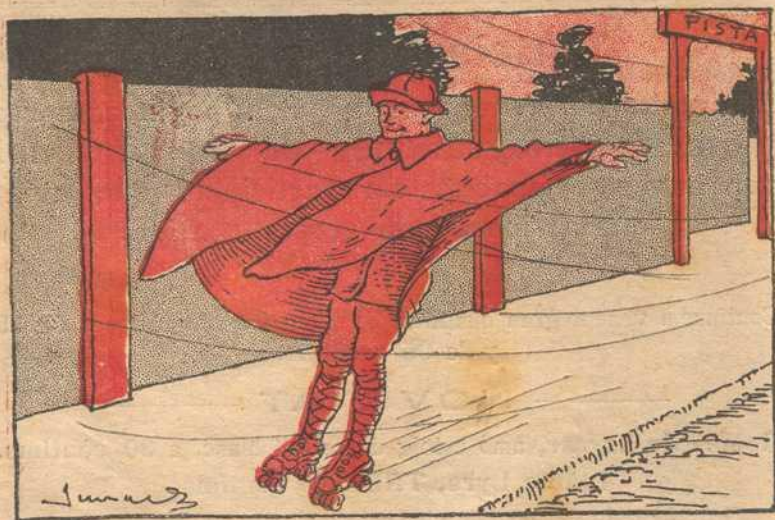
Gomes de borrar, amb estoig de metall blanc, a 30 cèntims.

Llàpç Lyra, TRES 10 cèntims.

Gros èxit de les postals cinematogràfiques, a 60 cèntims.

— Amb les poques ganes que tinc de caminar, és una veritable sort que faci vent en direcció de casa meua.

La capa em farà de vela. ¡Sóc un balandro!